Любові Голоті

Любові Голоті

Приснилися вірші 81-го.
Згадалася кожна пора того року так,
як жодна інша.
Згадалися тижні і дні віршів і рядків.
Та забулися навіть місяці,
коли не було поезії.
Можна не забути себе у вітрі часу,
але не так! – збагнув я враз,
змокнувши під сьогорічним дощем
і ховаючись під маленькою черешнею,
коли вдихнув раптом
весь запах давно минулої трави,
різко підсилений дощем,
наче саме цей,
старший на чверть століття дощ,
зненацька упав на траву,
чим засмутив ще молоді найрідніші обличчя
і хлопчика на черешні,
що ледве дотягується
до найсолодшої китиці мокрих ягід…
І не так! – я знаю тепер,
вийшовши з довжелезного лісу,
який закінчився раптово,
і я просто увійшов
у буйно розквітле дерево
із неймовірно білим пелюстям.
Я ще не бачив такого рясного цвіту
і мимоволі заплющив очі,
а коли розплющив –
переді мною, майже на стежці,

стояла маленька, давно висохла деревина
і безліччю своїх мертвих, тонких гілок
сліпо тягнулася до мене,
а вся моя біла днина
після тьми лісу
цвіла на тому гіллі!
То були живі пелюстки,
бо живі так не цвітуть.